

Ή με μένα ή με αυτούς

Αυτές ήταν οι δυο επιλογές που άφησε ο δήμαρχος Χίου, Μανώλης Βουρνούς, στους πρόσφυγες που είχαν απομείνει να μπλοκάρουν το λιμάνι της πόλης, αφότου μια πρώτη ομάδα μεταναστών και αλληλέγγυων είχε φάει ξύλο, είχε οδηγηθεί στα κρατητήρια, με τα χέρια δεμένα με χειροπέδες. Αυτοί ήταν οι «αγανακτισμένοι ντόπιοι», ιδιοκτήτες μικροεπιχειρήσεων, «παράγοντες» του νησιού ή «απλώς» ρατσιστές, που έβλεπαν την εξουσία τους πάνω σε κάθε σπιθαμή γης, αέρα και θάλασσας της περιοχής να αμφισβητείται από εκείνους που ρίσκαραν να περάσουν τον υγρό τάφο του Αιγαίου, που επέλεξαν σπάσουν τη σιωπή και να διεκδικήσουν την παρουσία τους στον δημόσιο χώρο. Από εκείνους που θέλουν να σταματήσουν να θεωρούνται *άορατοι* και να πεθαίνουν ήσυχά από τον ανελέητο πόλεμο στις πόλεις καταγωγής τους.

Η άλλη επιλογή του δημάρχου, το ανθρωπιστικό «ελάτε με μένα», δεν ήταν παρά ο εγκλεισμός σε ένα από τα πολλά ευρύχωρα κέντρα «φιλοξενίας» που δημιουργήθηκαν τον τελευταίο χρόνο σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Ειδικά στα νησιά, πλέον μιλάμε για κανονικά κέντρα κράτησης, με απαγόρευση εξόδου και πλήρη έλεγχο της επικοινωνίας με τον έξω κόσμο από τον στρατό. Τον πραγματικό συνοδοιπόρο και τιμητή του ανθρωπισμού σε αυτή τη χώρα. Μαζί φυσικά με τα κάθε είδους κυκλώματα που ζουν από την εκμετάλλευση των μεταναστών εδώ και πολύ καιρό.

Είναι σε ένα από αυτά τα κέντρα κράτησης, στη Μόρια της Λέσβου, πριν από μερικές μέρες, που ο κ. Γιάννης Μουζάλας, ο αναπληρωτής υπουργός μεταναστευτικής πολιτικής, δέχτηκε πέτρες από τους «ευεργετούμενους» πρόσφυγες, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για τη φυλάκισή τους σε τέσσερις τοίχους με συρματόπλεγμα, για το χωρίς αύριο μέλλον τους. Ο Μουζάλας όμως δεν είναι άγνωστος στα μέρη μας. Πρόκειται για το ίδιο κυνικό κρατικό στέλεχος που πριν από μερικούς μήνες ήταν καλεσμένος από το Δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας στο «Παγκόσμιο Πολιτιστικό Ίδρυμα Ελληνισμού της Διασποράς» (Π.Π.Ι.Ε.Δ) και έκανε ανενόχλητος κήρυγμα υπέρ της ανθρωπιστικής διαχείρισης των προσφύγων από την «πρώτη φορά αριστερά». Ο ίδιος που τώρα, με αφορμή τις διαμαρτυρίες και τις πέτρες στη Μόρια, δήλωσε απλώς ότι «συμβαίνουν αυτά». Είναι ο ίδιος φυσικά που εξαργυρώνει την «ανθρωπιστική» του καριέρα με κυβερνητικά πόστα πάνω στους εκατοντάδες νεκρούς μετανάστες εξαιτίας του σφραγίσματος των συνόρων στον Έβρο.

Αντίθετα με όσα προπαγανδίζονται εδώ και μήνες στις εφημερίδες, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, την τηλεόραση, τα καφενεία, τα σχολεία, τα οικογενειακά τραπέζια και αλλού, εδώ στην Ελλάδα, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, *δεν υπήρξε κανένα κίνημα αλληλεγγύης που να επιθυμούσε πραγματικά τη μόνιμη παραμονή των μεταναστών εδώ*. Παρόλη την μεγάλη σημασία που έχει η συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης για την κάλυψη των αναγκών των προσφύγων, όλα τα τρόφιμα, τα ρούχα, τα παπούτσια, εν ολίγοις ο «ανθρωπισμός από τα κάτω» που θριαμβεύει όλους αυτούς τους μήνες ήταν επιτυχημένος επειδή συμφωνούσε με την *ίδια τη διάθεση των προσφύγων να μην παραμείνουν στην Ελλάδα και να μετακινηθούν προς άλλες ευρωπαϊκές χώρες*. Όπου προέκυψε το ενδεχόμενο να δημιουργηθούν σταθερές δομές κράτησης των μεταναστών (Διαβατά Θεσσαλονίκης, Γιαννιτσά, Σχιστό Κερατσινίου κ.α.) τα ενδεχόμενα ήταν δύο: είτε, σπανιότερα, καταστροφή του χώρου που προοριζόταν για τη συγκεκριμένη χρήση είτε διαβεβαίωση *προς όλες τις*

κατευθύνσεις ότι ο εν λόγω χώρος θα βρίσκεται σε «απόσταση ασφαλείας» από κατοικημένες περιοχές. Δηλαδή, απομονωμένος στην ερημιά.

Σε όλες τις περιπτώσεις, οι τοπικές αρχές πρωτοστατούν στις αντιδράσεις διασφαλίζοντας ότι οι πρόσφυγες θα παραμείνουν αόρατοι. Στο γειτονικό Ίλιον, ο δήμαρχος Ζενέτος μπήκε μπροστά για να μην έρθει κανένας πρόσφυγας να κατασκηνώσει στο Πάρκο Τρίτση, εννοείται φυσικά «χωρίς ανταλλάγματα». Στις γειτονιές μας, «που ξέρουν από προσφυγιά» εδώ και μήνες το ζήτημα της πιθανής εγκατάστασης μεταναστών σε κάποιο χώρο εντός των ορίων των δήμων Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας και Νέας Ιωνίας παρακάμπτεται με χαρακτηριστική ευκολία. Και αντ' αυτού διοργανώνονται παζάρια, με το αζημίωτο φυσικά, και ανέξοδες καμπάνιες «ευαισθησίας».

Όσο η ειλικρινής διάθεση στήριξης των προσφύγων δεν μεταφράζεται σε έμπρακτη αλληλεγγύη πάνω στον κοινό αγώνα, τότε το πιο πιθανό είναι να ξεπέσει σε ανθρωπισμό, να χωνευτεί και να γίνει το κατάλληλο συμπλήρωμα του ρατσισμού. Κρατικού και διάχυτου.

Εμείς είμαστε με τους πρόσφυγες στην Ειδομένη που ρίχνουν τους φράχτες και μπλοκάρουν τις σιδηροδρομικές γραμμές, με τους απεργούς πείνας στο στρατόπεδο προσφύγων στη Ριτσώνα που διαμαρτύρονται για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησής τους, με τις μετανάστριες στο κέντρο κράτησης του Ελληνικού που έκαναν απεργία πείνας διεκδικώντας την απελευθέρωσή τους. Είμαστε με τους μετανάστες και τους αλληλέγγυους που με όπλο την ανάγκη στελεχώνουν καταλήψεις στέγης μέσα στον κοινωνικό ιστό χτυπώντας την ιδεολογία της ιδιοκτησίας και του αποκλεισμού στην πράξη. Είμαστε μαζί με όλες όσες προσπαθούν να σπάσουν τη συνθήκη υποτίμησης και απομόνωσης που τους επιβάλλεται.

Είμαστε με τους αόρατους αυτής της κοινωνίας, γιατί ξέρουμε πως οι επόμενες στη σειρά είμαστε εμείς.

Συλλογικό Κείμενο από τις
Ανοιχτές Ελευθεριακές Συναντήσεις
στην Κατάληψη Στρούγκα

<http://eleftheriaki-strouga.espivblogs.net>
mail: eleftheriaki_strouga@espiv.net